

Deel Exempler be kendte, som godtgjorde, at man mod Andre, som stode lavere i Samfundet, og som stode længere fra Klassen, var gaaet overordentlig strængt frem ved Inddrivelserne af Forbringerne. Det var af den Grund, jeg erklærede mig imod Lovforslaget, og det er af den Grund, at jeg nu skal stemme imod det.

Nørgaard: Ja, jeg har begjært Ordet for at udtale, at en saadan Afgjørelse af Gjæld som den, der er foreslaaet ved denne Lov, er aldeles i Strid med mine Begreber om, hvad der er Ret og Sandhed. Forslaget gaaer ud paa en Eftergivelse af en temmelig stor Sum Penge, uden at det i mindste Maade er ledsaget med nogen som helst Data for, at det har været forsøgt, enten ved Udlæg eller Sags Anlæg, hvorvidt disse Penge eller Dele deraf kunde erholdes; det er nemlig den Maade, som man altid gaaer frem paa imod den private Mand. Efter min Anskuelse troer jeg, at det er Rigsdagens Pligt, saa snart som muligt at komme ud fra den Anskuelse, at votere Love af den Art, og at votere Love, hvorved man paa en vis Maade tager fra den Fattige og giver til de Rige. Her findes paa dette Lovforslag Høiesteretsassessorer, Conferentsraader, Contoirchefer, Rigsdagsmænd etc., Mænd, som have en aarlig Gage af 2 indtil 3000 Rbd. og derover, og dog er det gjort gjældende her i Thinget, saavel af den ærede Finantsminister som af Flere, at disse Mænd ikke vare i Stand til aarlig at afbetale mere end circa 100 a 200 Rbd. Jeg frygter imidlertid for, at den høitagne Finantsminister ved denne Leilighed enten overseer, eller ogsaa ikke skjæner noie nok imellem den store Forskjel, der er paa, hvad en Mand behøver for at leve, og hvad en Mand kan bruge. Vi maae ikke aldeles overseer, at en velstaaende Bondefamilie neppe har 300 Rbd. aarlig til at føde og klæde sig for, ikke at tale om de ringere, som ikke have 100 Rbd., men maa give Slip paa Meget af hvad der udfordres til deres Nødtørstighed, for at tilveiebringe deres Skatter og øvrige Afgifter (Hør!). Nu har den ærede Finantsminister meent, paa en temmelig tilfredsstillende Maade at have undersøgt denne Sag, ved at indhente disse Mænds egne Erklæringer om, hvorvidt de kunde betale

denne Gjæld eller ikke. Og med Hensyn til de Summer, som vare foreslaaede præscriberede, da var det ogsaa Høiesteretsassessorens Mening, at der ikke var videre at gjøre, og den Anskuelse om Sagen troede han ogsaa vilde finde Medhold hos Revisorerne. Jeg skal her ikke gaae ind paa en Undersøgelse af, hvad Forhold disse Assessorer og Revisorer staae i til disse Mænd; men jeg paastaar, at endeel af dem, som ere opførte paa Forslaget, ere i en saadan Stilling, at de kunne betale, og jeg kan ikke indrømme Rigtigheden af, at Finantsministeren har gjort, hvad der bør gjøres til Oplysning i denne Sag, saalænge han ikke har grebet til kraftigere Forholdsregler, end kun at indhente disse Embedsmænds egne Undskyldninger eller Erklæringer. Som Sagen stiller sig for mig, troer jeg, at Ministeren her, som Minister betragtet, stiller sig vel meget over paa Genfidighedens skjæve Standpunct, naar han her optræder som Forsvarer af disse enkelte Embedsmænd, saalænge Sagen ikke paa anden Maade har været undersøgt, end blot ved at indhente deres egne Erklæringer. Saaledes stiller Sagen sig for mig. — Det er blevet sagt, at det var en uhyggelig Discussion, saaledes, at trække Personerne frem; det kan jeg ikke troe; thi er Sagen hvad den bør være, nemlig Sandhed, saa seer jeg ikke, at der kan være noget iveien for, at Personen kommer offentlig frem; men jeg indrømmer, at det maa seer kan være en uhyggelig Discussion for disse Mænd, som nu i over 20 Aar have brugt Statens Penge, og som nu uden Hensyn til deres Vilkaar og uden Hensyn, til om de kunne betale, skyde sig ind under en saa uhæderlig Maske, nemlig at paaberaabe Præscription. En saadan Handling af dem, som kunne betale, rober efter min Anskuelse en saa lav Tænkemaade, at det endog staaer under det danske Folks Værdighed, at lønne og bruge dem som Embedsmænd (Hør!). Det er saaledes, i Genhold til hvad jeg har yttret, stridende imod mine Retbegreber at votere Love, hvorved man paa en Maade tager fra de Fattige og giver til de Rige; thi man maa ikke overseer, at de Penge, som skulle istedet for saadanne Summer, skulle tages ud af Statteydernes Lomme (Hør!), hvor vndt mangel Gen